

hvorledes skal et saadant Ansvar gjøres gjældende? Det skal gjøres gjældende for en Rigsret. Men lad os nu se, hvad en Rigsret eller en hvilken som helst Ret i saadanne Tilfælde vil være i Stand til at sige. Den vilde efter mit Begreb ikke være i Stand til at sige Andet end: Rigsdagen har givet Regjeringen Myndighed til at udgive alle de Summer, som den selv har opført paa Lovforslaget, og vi, Retten, kan ikke dømme om, hvorvidt de have været nødvendige eller ei, naar den bevilgende Myndighed allerede har givet Regjeringen Ret til at benytte disse Penge. Kun i det Tilfælde, hvor Regjeringen havde overskredet de Beløb, som den selv har opstillet, vilde efter mit Begreb nogen Ret kunne gøre Ansvar gjældende mod Ministeriet. Jeg ser saaledes ikke rettere, end at hvis man gjorde en saadan Indrømmelse, var det omtrent lig med en Opgivelse af Rigsdagens Bevillingsret, i det Mindste delvis. Jeg nægter ikke, at det forbauser mig, at Regjeringen har villet fremkomme med et saadant Forslag, thi det er givet, at det maa forudsætte en ganske overordentlig høi Grad af Tillid, jeg tror en saa overordentlig høi Grad af Tillid, at det vil være umuligt for Rigsdagen, naar den ikke vil handle mod Grundlovens Ord og Mand, at indrømme nogen som helst Regjering en sliq Bemyndigelse. Jeg nægter ikke, at det forbauser mig, saa meget mere som Tiden jo for Dødelikket er meget skjæbnsvanger, og det kan ikke være Regjeringen ubekendt, at der er en ubehagelig Stemning til Stede, navnlig frembragt ved disse farsøe Artikler, som „Berlingste Tidende“ næsten daglig i denne Tid opvarter os med, hvori der tales som en afgjort Sag om, at vi skulle have en provisorisk Finantslov. Det er jo givet, at Redaktionen har lyst disse Artikler i Kulb og Røn, thi den har ikke gjort nogen som helst Bemærkning derimod. Jolt sige: Vi vide alle, i hvilket Forhold dette Blad staar til Regjeringen, vi kjende dets Slags Afhængighedsforhold til den, og man gaar ud fra, at det er umuligt, at „Berlingste Tidende“ har optaget den Slags Artikler, naar den ikke har havt et Slags, lad mig sige, stikende Samtykke til at optage dem. Dette kan ikke Andet end vække Mistanke hos mange Menneker, det vækker den Mistanke, det være sig med Grund eller ikke, at Ministeriet omgaas med Tanker om at foretage exceptionelle Skridt, og det kan kun virke ganske overordentlig skadeligt. Men har det nu forundret mig, at Regjeringen har anset det for rigtigt at fremkomme med et Forslag, der er omtrent synonymt med det Endringsforslag, vi i Dag

have til Behandling, saa tilstaar jeg, at det har ikke mindre undret mig, at fem ærede Medlemmer af Thinget — jeg feiler vist ikke, naar jeg siger, at det er Bestyrelsen for det forenede Høire — have forenet sig om at fremkomme med dette Endringsforslag, thi det er da givet, at det indrømmer Regjeringen en ganske overordentlig stor Ret. Der er et gammelt Ord, der siger, at overvættets Kjærlighed og megen Brede kan gøre Folk mindre seende. Jeg tror næsten, at det maa være gaaet de Herrer saaledes, jeg kan i alt Fald ikke forklare mig det paa anden Maade, end at deres store Kjærlighed til det nuværende Ministerium og deres megen Brede — maaske med god Grund i mange Retninger — paa Folkethinget og Venstre har bragt dem til at overse, at hvis dette Forslag blev vedtaget og nogen sinde ophøiet til Lov, saa vilde man derved, i det Mindste delvis, ikke blot betage Folkethinget dets Bevillingsret, men man vilde ogsaa betage Landstthinget dets Bevillingsret, og det vil jeg ikke være med til. Jeg indser ikke rettere, end hvis dette Endringsforslag blev vedtaget, og hvis deraf resulterede en Lov i Overensstemmelse dermed, saa vilde derved fremkomme en ganske overordentlig, ganske vist behagelig Stilling for Ministeriet; thi det vilde da kunne sidde i Ro og Mag og disponere ganske saaledes, som det selv ønskede det. Det kan gjerne være, at det var meget rigtigt, men det er altid behageligt at kunne disponere saaledes, som man selv ønsker. Den Ret vilde det faae, og deri vilde dog virkelig ligge en ganske overordentlig Vokse til, saa længe det var muligt, at blive ved at regjere med en midlertidig Finantslov af den Slags, og man kunde da tænke sig, at en saadan midlertidig Finantslov blev provisorisk forlænget; vi vilde da faae Noget, man kunde kalde provisoriske midlertidige Finantslove. Det var noget Nyt, men jeg tilstaar, det vilde ikke være meget tiltalende for mig. Jeg skal indrømme, at naar det et andet Sted er sagt, at man ved at vedtage et saadant Lovforslag gif ind paa at give Regjeringen Bemyndigelse in blanco eller carte blanche, er det ikke rigtigt; thi det er ganske vist, at i Følge Lovforslaget binder Regjeringen sig selv som Grændse for, hvad den maa give ud, til de Beløb, som den selv har indsat paa Finantslovsforslaget. Det er ogsaa udtrykkelig udhævet af den hvitærede Conjeilspræsident, og deri maa man naturligvis give ham fuldstændig Ret. Det er fuldstændig korrekt; men man maa derhos ikke glemme, at disse Summer, der saaledes være dem, som Regjeringen kunde handle med, være ikke Udtrykket for den bevilgende Myndigheds, althaa Rigs-